

N A Š I R A Z G O V O R I

A. S.:
Slovo.

Osamljena stoji dobrava,
ptice vzele so slovo,
v žalosti leži poljana,
nič več cvetke ne cveto.

Vem, zakaj žaluješ,
izgubila zaklad je svoj,
saj le cvetje in ptičje petje
je najdražji biser tvoj.

O, pridi, pridi zopet kmalu,
zlati moj pomladni čas,
da v cvetočem tvojem maju
zopet zrl tvoj bom kras.

Jelenka:
V jeseni.

Megle se vlačijo po nebu,
vse pusto in prazno je povsod,
na veji čepi črn vran
in kriči, kako je lačen in zaspan.

Zadnje cvetke skrivajo glavice,
zakaj snežec jim hoče pokriti nožice;
bliža se, bliža zimski čas —
oh, to je za cvetke žalosten čas.

Danica Škerlec:
Na pokopališču.

Žalostno stoje ljudje
pred grobovi svojih dragih,
umrli so prerano še,
za nje molitve zdaj v nebo kipé.
Na grobih jim lučke prižigajo
in s cvetjem gomile krasijo.
Ko pa solnce zatone žalostno,
se svečice zasvetijo
in morje lučk pokriva črno rušo
in potolaži vsako žalostno dušo.

Rozalka Perušek:
V spominu na mamico.

Mati moja ljuba
kaj naj sedaj storim,
v rajsko domovino k tebi
vedno si želim.

V zemlji že počivaš,
trohni ti že srce,
tvoje zapuščeno dete
k tebi si želi.

Kdaj naj ti povrnem
tvojo vso dobroto,
ko si me gojila
z nežno vso skrbjo?

Oh, le spavaj, mamica,
večne sanje snivaj,
gori zraven Jezuščka
rajsko srečo uživaj!

Rapolt Stanislav: Prav lepa hvala za pismo in pozdrave! Ko sem se zadnjič peljal mimo šole v Preski, sem se domislil, da Ti še dolgujem odgovor na pismo! To bo zares lepa in velika šola in ko bo zgotovljena, potem se ne bo treba več voziti iz Medvoda v Št. Vid z vlakom v šolo. Zelo bom vesel, kadar spet prejmem pismo od Tebe. Pozdravljen!

Rozalka: Vidiš, da je pesemca le zaslužila prostorček na zadnji strani lista. Res ni povsem po pravilih pevske umetnosti zgrajena, toda kar je tudi kaj vredno: iz srca je vzkliła, in z njo je počaščen spomin mamice, ki je več nimaš. Kajne, kako bi jo ljubila in ji v veselje živela, ko bi bila še pri Tebi!

France Rupnik: Prav hudo mi je, da v kotičku ne moremo prinašati slik. Novice iz palčkove dežele so kaj mične, in tudi pri ostalih stvareh se razodeva Tvoje veselje do risanja. Da si mi zdrav in oglasi se spet kmalu!

Jelenka: Ubogi vran, lačen in zaspan! Hu, to je huda zadeva. Tebi pa očka in mati skrbita za vse: hrano, obleko in druge potrebe in vem, da nikdar ne greš brez večerje k počitku. Mnogo pa je deklic in dečkov na svetu, ki tega nimajo; v Tvojem domačem mestu stanuje precejšnje število nesrečnih družin pod oboki državnega mostu. Ubogi tisti otroci!

Vasovalec.